

Till minne av Stig Lundberg (1928–2020)

Jägmästare Stig Lundberg föddes den 12:e augusti 1928 och växte upp i Luleå. Som son till jägmästare Hjalmar Lundberg berättade Stig för oss om hur han som en liten gosse på realskolan i Luleå 1939 skickades ut med en burk för att samla skalbaggar åt läraren. När Stig återvände med en skalbagge i burken hände det att läraren, efter att exemplaret studerats med lupp, stoppade burken i egen ficka med orden: “*Den behåller jag!*”. Stig bestämde sig redan då att han som vuxen skulle göra detsamma som läraren, den legendariske jordlöparspecialisten Carl H. Lindroth, gå omkring med en lupp runt halsen och samla in intressanta skalbaggar. Och så kom det också att bli under mer än sextio år. Inspirerad av Carl H. Lindroth och av studier av skogsskadedjur under jägmästarutbildningen började han 1950 att samla (Lundberg 2009). När han mer än sex årtionden senare lade ner säll och håv för gott kunde han konstatera att samlingen hade vuxit till den mest kompletta i Norden. Han saknade bara ett fåtal arter, och den så kallade *deficit*-listan var begränsad till några av vilka det inte fanns sentida fynd eller bara bestod av unikt typmaterial. I fullständighet överträffade samlingen därmed samtliga naturhistoriska museer i Norden. Samlingen innehöll också typmaterial, framför allt paratyper av skalbaggar beskrivna från Sverige. När Stigs synförmåga blev så dålig att han inte längre kunde bo kvar i sin lägenhet i Luleå donerades den till Naturhistoriska riksmuseet i Stockholm.

Stig Lundbergs vetenskapliga bidrag är flerfaldiga och har skett på olika fronter. Särskilt påtagliga är de på skalbaggsfaunistikens fält där han satt outplånliga avtryck, i Sverige såväl som internationellt. Hans mångåriga verksamhet, outröttliga entusiasm och hängivenhet i kombination med djupa artkunskaper gjorde honom särskilt lämpad därtill. Främst gäller det den vedlevande skalbaggsfaunan. Han blev expert på angreppsbilder, substratval och larvutveckling, och klarade utvecklingsbiologin hos ett antal dåligt kända arter. Under åren anmälde han ett nittiotial arter som nya för Sverige, varav cirka fyrtiofem som han själv insamlat och resterande upptäckt i andras fällmaterial eller samlingar.

Förutom vid egna fångster kom Stigs kunskaper om nordiska skalbaggar till användning i en rad omfattande regionala, nationella och internationella undersökningar, företrädesvis inventeringar gjorda med fällor i mellan- och nordsvensk skogsterräng men då och då även i söderns lövskogar. Han bestämde bland annat upp 2 200 prover med hundratusentals exemplar av totalt 900 arter från Messaure i början av 1970-talet (Lundberg 1974), ett kraftprov som endast en person med Stigs uthållighet klarade. Otaliga är de större eller mindre institutionsbaserade undersökningar som Stig biträdde med bestämningsinsatser. Tillsammans med egna insamlingar och intensiva studier av larvers utveckling och substrat, samt ett enastående gott minne för arter, deras vetenskapliga namn och utbredning, har denna insats bidragit till ej blott ny kunskap utan även en i många fall reviderad bild av arternas uppträdande i svensk (och nordisk) natur. Man kan med fog våga påstå att Stig nästan på egen hand förändrade bilden av, och vanföreställningen om, det norrländska skogslandskapets faunistiska enformighet till något spännande, ja, nästan exotiskt. Upptäckterna av flera även ur ett internationellt perspektiv anmärkningsvärda arter, exempelvis den hos nordslavmyra levande mycelbaggen *Eocatops pelopis ssp. lapponicus* Szymczakowski, 1975, med närmaste släktingar i Tjeckien-Ukraina, samt kortvingen *Quedius lundbergi* Palm, 1973 och glattbaggen *Neuraphes perssoni* Franz, 1975, båda unika för norra Fennoskandien, vittnar om detta. Med sitt omfattande fältarbete och årtals studier vid mikroskopet inrättar han sig därmed i en lång och framstående svensk, nordisk och europeisk faunistisk tradition, där fördjupade studier på privat basis delvis bidragit till att driva utvecklingen av entomologisk faunistik, taxonomi och biogeografi.

När de egna kunskaperna inte räckte till samarbetade Stig gärna med internationella specialister och auktoriteter på olika skalbaggsgrupper. Ofta handlade det om taxonomiskt svärbemästrade grupper och potentiellt nya arter för vetenskapen. Bland de kontakter han särskilt kom att vårda hörde i början inhemska inspiratörer

Tre vänner med olika stilar. Rickard Baranowski (t.v.), Ambjörn Carlsson och Stig Lundberg (t.h.) går igenom sällprover vid Lomma lergropar i Skåne en vårdag cirka 1975. Foto: P. Cederström.

såsom Thure Palm (1894–1987) och Carl H. Lindroth (1905–1979), nordiska kolleger såsom Victor Hansen (1889–1974) och Andreas Strand (1895–1970), och på kontinenten Colin Johnson och Gustaf Adolf Lohse (1910–1994). Tyvärr skar det sig med Lohse efter att denne misslyckats med att känna igen en av sina egna kortvingearter av släktet *Oxypoda* Mannerheim, 1830, vilket ledde till dubbel beskrivning och onödig synonymik. Lohses misstag irriterade länge, och Stig återkom ofta till händelsen.

På det taxonomiska området prövade han vingarna med blandad framgång. Mest lyckad ter sig i efterhand hans insats inom familjen trägnagare (Ptinidae), där två av tre arter i släktet *Xyletinus* Latreille, 1809 kvarstår som giltiga. Hans viktigaste insats och den som kanske betytt mest för vetenskapen syns kanske inte utåt, men består av det stora material som han som skicklig fältentomolog hopbragte och som kom att bilda utgångspunkt för en lång rad nybeskrivningar gjorda av kolleger. Särskilt de många resorna till Turkiet blev givande, där den luttrade entomologens erfarna blick

snabbt kunde lokalisera artrika vedmiljöer och sedan med kniv och yxa effektivt krama ur dess entomologiska skatter. Han arbetade snabbt upp en expertis på den sydeuropeiska och turkiska vedfaunan. Ett mycket stort och värdefullt insektsmaterial, nu förvarat i Naturhistoriska riksmuseets samlingar, vittnar om det. Med tiden blev han något av en ”kändis” inom den vedentomologiska världen och åtnjöt respekt långt utanför Sverige.

Drygt trettio år gammal övertog han katalogförarskapet för Sveriges Coleoptera efter den äldre Einar Klefbeck (1888–1963), och han förblev katalogförare för skalbaggsarna i fyrtio år, längre än någon annan. Kontaktnätet av skalbaggsintresserade blev med tiden mycket stort, både inom och utanför Sverige. Som katalogförare för landets skalbaggsarter låg det på hans ansvar att med jämna mellanrum låta publicera uppdaterade versioner, och så skedde också 1986 och 1995. Stigs övriga publikationslista är omfattande och innehåller otaliga artiklar om fynd av svenska skalbaggar, deras förekomst,

levnadssätt och biologi, men även artbeskrivningar i internationella tidskrifter.

Vid sin bortgång den 16:e februari 2020 hade Stig Lundberg sedan länge inrättat sig i de legendariska koleopterologernas skara. Hans insats är även odödliggjord genom ett antal arter uppkallade efter honom, krönt av eponymen *Lundbergia* Muona, 1975 som gavs ett nytt kortvingesläkte år 1975 av ”eleven”, långvarige vännen och kollegan Jyrki Muona.

Fågelskådaren Stig

Stig Lundbergs naturintresse var från början fåglar. Under 1940- och 1950-talet var han en av de mest aktiva ornitologerna i Norrbotten och började tidigt (1946) att publicera egna rön och fågelobservationer. Han var med om att grunda fågelstationen på Haparanda Sandskär och guideade gärna sydsvenska ornitologer när de kom för att se nordsvenska fåglar, såsom lappuggla. Stig berättade bland annat om hur han en gång tältade med den legendariske ornitologen Erik Rosenberg och hur Erik plötsligt reste sig upp i tältet mitt i natten och utropade: ”*Rödvingetrast!*” utifrån låtet från överflygande fågel, varpå Erik åter igen lade sig ner och somnade. Stig hade då svårt att somna om.

Under flera år var han med och ringmärkte fåglar på Sveriges fågelstation på italienska ön Capri utanför Neapel. Fågelstationen, som har tillhört Sveriges ornitologiska förening sedan 1956, ringmärker fortfarande fåglar i det cirka tusenåriga riddarslottet Castello Barbarossa. Enligt Stig var det äventyrligt att åka bil från Luleå i norra Sverige till Italien på 1950-talet. Resan tog då flera veckor. Stig behöll intresset för fåglar genom hela sitt liv. Det var inte ovanligt att se Stig stelna till och lyssna eller vända blicken mot något håll för att identifiera fåglar vid exkursioner med skalbaggar i fokus. Vi minns väl hur han med lätthet kunde identifiera fågelläten av olika sydländska sångare under senare resor i Turkiet.

Jägmästaren Stig

Liksom sin far utbildade sig Stig till jägmästare. Vid Domänverket arbetade han under mer än ett decennium under 1950- och början av 1960-talet med att inventera flora och fauna i olika domänreservat, från Ystad i söder till Kiruna i norr. Han förde noga anteckningar på kärlväxter och fåglar som observerades i reservaten och i

skogsområden som var reservatsobjekt, dokument som idag tyvärr saknas efter Domänverkets flytt till Falun. Främst inventerade han kärlväxter och fåglar, men passade förstås samtidigt på att notera en del finesser bland skalbaggar. Det var så han bland annat fann humleörtsvivel (*Scleropterus serratus* (Germar, 1824)), i det dåtida domänreservatet Norra Råda i östra Uppland, granbock (*Monochamus sartor* (Fabricius, 1787)) i några reservat i Västerbotten och stor barkplattbagge (*Pytho kolwensis* Sahlberg, 1833) i Blåkölen, Norrbottens län. Det senare blev domänreservat år 1961 efter att Stig påtalat betydelsen av den starka populationen av stor barkplattbagge där.

Under 1960-talet förflyttades Stig till arbetsuppgifter för Domänverket vid Tullgarn i Södermanland. Det blev en period när han under några år utforskade skalbaggsfaunan vid Tullgarn och Stockholm, varefter Stig fick återvända hem till Norrbotten i början av 1970-talet. Tillsammans med sin växande familj hyrde han övervåningen på Domänverkets lokaler i Luleå, och det blev många trappor att gå för andfådda besökare innan man nådde Stigs ytterdörr högst upp. Stig var då en omstridd jägmästare, känd för sin industriellt betonade skogsskötsel som inkluderade skogsdikning och en svår kombattant att möta i naturvårdsfrågor. Stigs kunskap om flora och fauna gjorde att han var en debattör som kunde besvara kritik mot Domänverkets skogsbruk. Med tiden och i takt med ekologiämnets och bevarandeproblematikens genomslag skulle han dock mjukna och anamma en mer nyanserad bild av saken.

Stig var en social människa som höll familjen med hustru Gun och fyra barn högt. Enligt Stig var Gun en klippa som lagade mat och tog hand om barn så att Stig kvällstid fick möjlighet att utöva sin hobby. När familjen bodde högst upp i Domänverkets fastighet i centrala Luleå bjöd Gun på hemlagad hargryta, till Stigs vänners förtjusning. Efter hennes bortgång fick vännerna nöja sig med Findus portionsrätter ur frysen. Under det så kallade ”Död ved-projektet” på SLU i Umeå i början av 2000-talet transporterades ofta prover till Stig i Luleå. Jacek Hilszczański (från Polen) åkte gärna upp med dem för samtal om skalbaggar med Stig, men Jaceks glädje grumlades till sådan grad av Findus portionsrätter att han till slut bjöd ut Stig på restaurang när det var dags för middag.

Utforskandet av den svenska skalbaggsfaunan

Stig publicerade sin första artikel om svenska skalbaggar år 1951 och samlade då främst i Norrbotten. Efter hand utvidgades intresset till övriga landet, vilket kom att underlättas av talrika tjänsteresor. Därmed kunde Stig bekanta sig med alla svenska faunaprovinser, naturtyper och ekologiska miljöer, från Falsterbohalvöns sydliga dynmiljöer till den arktiska tundran i Torne lappmark. Även om Stig samlade brett och intresserade sig för alla skalbaggsfamiljer låg skogen och veddjuren honom närmast om hjärtat, och han kom med tiden att utvecklas till en formidabel vedentomolog, med förfinad känsla för arternas ekologiska krav parat med en enastående spårnäsa. I kombination med en envishet som försatte berg var han definitivt ämnad för de stora uppgifterna: att knäcka den biologiska koden hos några ytterligt svårfunna arter. Han lyckades exempelvis under tidigt 1980-tal utreda den dittills dåligt kända larvbiologin hos rödhalsad brunbagge (*Phryganophilus ruficollis* (Fabricius, 1798)), då han högg sig fram, kilometer efter kilometer, i hällregn i norska Lierne från den svenska gränsen vid Gäddede i Jämtland. Karl-Erik Zachariassen (1942–2009) hade något år tidigare hittat rödhalsad brunbagge på en sporulerande fnöskticka i Lierne, och Stig var fast besluten att hitta den ved där arten utvecklades. Efter en vecka med den lilla skogsyxan i hand nådde han till slut ett hyggesbränt område någon mil in på den norska sidan av riksgränsen. Området var cirka ett hektar stort, och där fanns gott om larver och puppor av arten på brandskadad björk och gran.

Ett annat exempel var då han vid millennieskiftet vid uppländska Vällen med några yxhugg och inför en häpen publik snabbt kunde visa hur en då okänd tickgnagare, som fångats i en av Upplandsstiftelsens fönsterfällor på granhögstubbar och senare beskrevs som *Dorcatoma janssoni* Büche & Lundberg, 2002, levde i av klibbticka brunrötad splintved. Stig visade upp bitar av veden med gnagspår och larver med orden: ”Här ser ni var arten utvecklades!”. För oss andra var det en skön upplevelse, där de en gång yttrade orden från den legendariske skalbaggsexperterna Andreas Strand i Norge tog gestalt: ”Skalbaggsamlare är ute i naturen för att leta skalbaggar. Stig åker ut i naturen för att hämta skalbaggar!”.

Skånska relationer

”Kungen kommer!”. Så gick ryktet och telefonerna varma bland oss unga samlare när Stig Lundberg under 1970-talet då och då nalkades Skåne under tjänsteutövning. Ofta handlade det om en helgvisstelse, och vi närmast hängde vid hans läppar för att insupa allt om halvt mytiska sagodjur som ”*Ischnodes*”, ”*Rosalia*”, och ”*Anisodactylus poeciloides*”, något som säkert roade honom lika mycket som oss. Hans skånesejourer blev till högtidsstunder där allt kunde hända. Få kunde entusiasmera mer än när han i bilen, på väg ut till Häckeberga, Skärälid eller annat exotiskt resmål, förklarade för oss mindre vetande passagerare vilka sagoarter som nu stod på tur och som bara skulle ”hämtas”. När någon försiktigt protesterade och hävdade att den och den arten faktiskt inte hade setts i Skåne sedan Thomsons dagar på artonhundratalet, förklarade Stig att det då var på tiden att den hittades och att vi bara inte hade letat tillräckligt väl. Utdöda arter existerade nämligen inte i Stigs värld. Snart var alla övertygade om att finessen fanns, om inte hemma i trädgården så i alla fall strax utanför, och i stort överflöd, och att det i princip räckte med att hålla ut håven genom den nedvevade vindrutan så skulle den rasa ner som manna från himlen. I Stigs värld var ingenting omöjligt, något som ett långt samlarliv hade lärt honom, och denna genuina optimism kom att bli ett slags credo som genomsyrade hela hans verksamhet och som i viss mån även spillde över på oss yngre skeptiker. Samtidigt predikade han att endast den som faktiskt försökte var kvalificerad för uppgiften. ”Den som söker, finner”, var dagens slogan. Någon stugsittare var Stig sannerligen inte, och den utmätta tiden skulle utnyttjas maximalt. Oförlömlig är exempelvis åsynen av Stig som obekymrad av folks blickar kliver ur bilen i bilkön på motorvägsavfarten utanför Malmö för att slaghåva längs motorvägsslänten, medan vi i baksätet, kanske något skamset, men mest avundsjukt, betraktar spektaklet. Eller när han en marsdag på 1970-talet i några få plusgrader och snöglopp monterar sin nyinköpta bilhåv på sin bil för en omedelbar provtur någonstans på Österlen. Blyghet hörde inte till Stigs utpräglade sidor, och han betonade ofta vikten av att ge sig själv chansen när den gavs. Stig gick före och vi andra efter, både bokstavligt och bildligt.

Exkursionerna i den skånska naturen blev många, ofta också förvånansvärt lyckade, och

Stig Lundberg visar vad en handyxa kan användas till. Platsen är Oulanka i finska Lappland och föremål för jakten är troligen larver av släktet *Melandrya* Fabricius, 1801, vilka trivs i vitrötad björkved. Foto: P. Cederström, 1970-tal.

Stig Lundberg, Sven Lennartsson (t.h.) och Jan Peterson gör riktat eftersök av vedskalbaggar i Turkiet 2005.
Foto: R. Mugerwa Pettersson, 2005.

stundom fick man känslan av att Stigs säll hade en raritetsmagnet fäst på insidan. Även om den utpekade rariteten – eller ”finessen” som den med stigska termer benämndes – lyste med sin frånvaro gjordes andra remarkabla fynd. I regel avslutades dagen med middag hos någon hugad medexkurant, varvid Stig i princip utan andningsuppehåll fortsatte att berätta om olika arters biologi vid bordet, läsa högt ur ”Catalogus”, eller beklaga att vi skåningar ännu inte hade lyckats hitta den och den finessen. Endast medan vi åt tystnade Stig, men då passade han ofta på att i stället gå igenom sällprov på en vit duk i knät eller direkt under tallriken, då och då hurtigt utropades namn på latin. Tiden skulle utnyttjas. Maximalt. När ett fynd gjorts lyste Stig upp och med några kommentarer avrundades diskussionen med ett nöjt: ”Just så!”.

Stig och de stora fällprojektens tid

Kaltisjåkk var en fältstation vid Messaure som startades av Karl Müller (1919–2005) innan han blev professor i ekologisk zoologi vid Umeå universitet år 1976. Vid Kaltisjåkk bedrevs ekologisk forskning på olika sländgrupper och andra insekter, och forskarna använde både fall- och fönsterfällor, där skalbaggar artbestämde av Stig. Fallfällorna var så kallade rotationsfällor som krävde stora mängder ved och som med tiden kom att attrahera nordglanslöpare (*Trachypachus zetterstedti* (Gyllenhal, 1827)), en då närmast mytisk raritet. När Stig såg denna art i proverna åkte han till Kaltisjåkk för att försöka klarlägga artens biologi, och samtidigt försöka förstå var den nyligen upptäckta kortvingen *Quedius lundbergi* höll till. Typmaterialet till denna hade nämligen insamlats med hjälp av fönsterfällor i tallskogen vid Kaltisjåkk.

Parallellt med detta artbestämde Stig stora material av skalbaggar från Rickleå forskningsstation under 1970-talet, inte minst fångstmaterial från rotationsfallfällor som Ulf Boström använde för att samla in markfauna under olika timmar på dygnet vid Rickleån. Det var också under den tiden som Stig fann flera av lokalerna för sällsynta skalbaggar i Norrbotten, såsom stor grönfallbagge (*Cryptocephalus aureolus* Suffrian, 1847) vid Kamlunge och korstecknad fallbagge (*C. cruciger* Hellén, 1922) på den så kallade Karlborgsmyren. De som hälsade på Stig i slutet av juni hamnade ofta på dessa lokaler,

där Stig slaghåvade nästan dagligen vid lämplig väderlek och årstid.

Ett annat forskningsprojekt vid Umeå universitet (senare vid SLU i Umeå) var myrfåglar och deras föda, där Stig artbestämde skalbaggar från fallfällor på myrar i Västerbotten och Norrbotten. Fallfällor från Pålängemyren gjorde att Stig via detta projekt hittade den kanske främsta lokalen i Sverige och Norden för praktsammetlöpare (*Chlaenius costulatus* (Motschulsky, 1859)), vilken nu också är Norrbottens landskapsinsekt. Stig klarlade även biologin för mycelbaggen *Eocatops pelopis ssp. lapponicus* som han fann hos myran *Formica lemani* Bondroit, 1917 under barken på barrträdstubbar i gränstrakterna mellan Norrbotten och Lule lappmark.

Torneälven och Ivalo

Stig såg alltid möjligheter att hitta nya skalbaggsarter för Sverige. En sådan resa tillkom efter att finska skalbaggsamlare upptäckt nordlig glansknäppare (*Ctenicera cuprea* (Fabricius, 1775)) som ny för Sverige vid Kukkolaforsen. Det var under en tidsperiod när man förväntade sig att hitta – och faktiskt också hittade – nya arter för Sverige i Tornedalen, exempelvis virvelbaggen *Gyrinus pullatus* Zaitzev, 1908 och bladbaggen *Altica tamaricis* Schrank, 1785. Stigs då nyvaknade intresse för Tornedalen kan även tillskrivas finska entomologers aktiviteter, såsom Juha Siitonens många fynd av sällsynta arter från Kolari försöks-park på den finska sidan av Tornedalen, mitt emot Pajala. Vi åkte med Stig från Luleå och färden gick rakt norrut via Karesuando till Ivalo i nordligaste Finland. Stig körde på den spikraka vägen norr om Karesuando i midnattssolens glans och till dunket av medresenärens huvud som studsade mot sidofönstret vid varje litet gupp. Vid 4-tiden på morgonen blev även Stig trött, och vi tältade vid vägen medan vår medresenär fortfarande sov med huvudet mot bilfönstret. Väl framme i Ivalo hittade vi direkt en grov, levande gran med stamskada som såg intressant ut. Stig undersökte ivrigt barken och lockade över oss andra till andra sidan av trädet, varefter han raskt hittade flera exemplar av tajgabarkbock (*Tetropium aquilonium* Plavilstshikov, 1940) på den sida av trädet som vi andra just hade lämnat. Stigs förmåga att oberörd hitta sällsynta vedskalbaggar i det myggmoln som störde de flesta andra blev här extra tydlig.

Stig och Umeå universitet

I början av 1980-talet arbetade Stig fortfarande som jägmästare på Domänverket men tog sig tid på kvällar och helger att hjälpa studenter vid Umeå universitet med artbestämning av skalbaggar från inventeringar i grustag, naturskogar och stränder. Utan ersättning artbestämde Stig hundratusentals skalbaggar från Finkarsbergets och Lidbergets grustag vid Umeå, Vändåtberget i norra Ångermanland och olika stränder vid Öre älv, resultat som ibland även publicerades (Nilsson & Lundberg 1985) eller ingick i examensarbeten. Det fanns flera anledningar till att Stig gjorde detta arbete utan ekonomisk ersättning. Dels ville han inspirera unga biologistudenter till att bli skalbaggsamlare och dels såg han chansen att öka den faunistiska artkunskapen, eftersom han fick behålla allt intressant material för sin egen samling. Såsom officiell katalogförare över svenska skalbaggar var Stig fokuserad på landskapsfynd, och att plöja igenom stora mängder av skalbaggar insamlade av biologistudenter möjliggjorde för Stig att både hitta spännande arter och tillföra katalogen nya provinsfynd. En hel del av dessa "finesser" hamnade i Stigs samling, ofta med handskrivna etiketter, såsom exempelvis "Ån.Lill 7/81", som naturligtvis är en förkortning för fångst av skalbaggar med fallfällor från Ångermanland, Öre älv, Lillnåset i juli 1981.

Under minst tjugo år (1990- och 2000-talet) var Stigs artbestämningar av skalbaggar från olika doktorandprojekt helt avgörande för de doktorander som saknade möjlighet och tid till sådant. Bara vid SLU (Umeå och Uppsala) var ett antal doktorander beroende av Stigs artbestämningar, och de fick dessutom ofta ägna tid åt att försöka tolka Stigs handstil, till dess att en smart forskningsledare efter några år försåg Stig med en dator. Det blev ett paradigmskifte för många doktorander. Plötsligt var det betydligt lättare att se vilka taxa och antal individer som Stig hade noterat i respektive prov. Ett exempel är det ovan omtalade "Död vedprojektet" vid SLU i Umeå, där Stig artbestämde fler än 60 000 skalbaggar. Utan Stigs hjälp hade flera av dessa doktorander aldrig lyckats fullfölja sina avhandlingar.

Utlandsresor

En särskild plats i Stigs liv upptas av de många resor i östra medelhavsregionen som han genomförde,

oftast tillsammans med likasinnade. Flertalet resor gick till Turkiet, men även Grekland och olika öar besöktes. Syftet var främst att inventera och i detalj lära känna den vedlevande faunan i regionen, men andra insektsgrupper samlades också frekvent in, exempelvis genom stenvändning och undersökning av stränder.

I Grekland besökte vi bland annat Katarapasset där vi hittade glanspraktbagge (*Buprestis splendens* Fabricius, 1775) och alpbock (*Rosalia alpina* (Linnaeus, 1758)). Då berättade Stig om tidiga utlandsresor med Thure Palm till Bulgarien och Sicilien och inte minst om de första turkietresorna med Stig Adebratt, Jean-Robert Bergwall, Gösta Gillerfors och Ulf Nylander. Stig uppskattade artrikedomen och mängden av "finesser" i skalbaggsfamiljer som långhorningar och praktbaggar vid Medelhavet och Svarta havet. Under dessa resor var det inte ovanligt att de övriga deltagarna förfriskade sig på en restaurang eller badade i havet medan Stig oförtröttligt fortsatte att samla skalbaggar. Stigs ordspråk var "han som söker finner finesser".

Vid en resa till Kreta åt vi ofta på samma restaurang som några besökare från Naturhistoriska riksmuseet (NRM) i Stockholm. Resan var två veckor lång, och efter cirka en vecka frågade en av resenärerna från NRM om vad Stig tyckte om "beachen". Stig lyfte då något på sina buskiga ögonbryn och frågade: "Vilken beach?". Vi såg nämligen aldrig stranden under dessa två veckor på Kreta. Stig var på ön för att hitta sällsynta skalbaggar och ägnade hela dagarna åt att tälja på pinnar med skalbaggsangrepp i. Det sägs också att Stig Lundberg har ett inofficiellt svenskt rekord i resor till Turkiet utan att bada. Under femton turkietresor besökte Stig bara stranden en enda gång och då för att skölja fram skalbaggar ur sanden.

Vid en resa för att samla skalbaggar i Turkiet övernattade vi i Anamur och träffade några polska skalbaggsamlare. Polackerna kom med sina rör till Stig som raskt halade fram sin lupp som hängde runt halsen och började rabbla latinska namn i en rasande takt. Deras respekt för Stig var påtaglig, och det blev då tydligt att Stig var minst lika känd utrikes som inrikes bland skalbaggsamlare. Med ett bildminne överlägset de flesta kunde Stig känna igen ovanliga arter, namnge dem på latin och utan avbrott berätta om olika arters biologi, fyndhistoria och larvutveckling. Vid denna resa

Stig Lundberg i Stånga grustag under SEF-mötet på Gotland 2008. Foto: R. Mugerwa Pettersson, 2008.

till Turkiet erhöll vi en hyrbil utan radio, och en resenär undrade vid resans början hur vi skulle klara oss i två veckor utan radio. Då kom Stig och satte sig i passagerarsätet och började berätta om olika skalbaggsarter och deras biologi, varefter resenären till slut meddelade att det inte behövdes någon radio.

Vi minns Stigs entusiasm vid utlandsresor, med glada tillrop tidigt på morgonen i Turkiet: "*Vakna pojkar! Klockan är sex och det är dags att köra!*". Eller tutandet från hyrbilen "lång-kort-lång" (= kom!) när Stig ville åka vidare till grönare ängar. Efterhand brukade det bli trångt i hyrbilen, då påsar med kläckvirke ansamlades på bilgolvet och under sätena. Det var nog också anledningen till att Stig föredrog att sitta i det främre passagerarsätet, där det fanns lite mer plats på golvet för grenar och vedbitar som hopade sig under resans gång.

Med så många resor blev det ofrånkomligt med en och annan incident. Vid ett tillfälle norr om Akseki, södra Turkiet, blev Stig så entusiastisk att han glömde bort att dra åt handbromsen uppe på en höjd. Hyrbilen började rulla bakåt på egen hand, varpå Stig sprang ikapp bilen och höll i backspegeln så hårt att den lossnade från bilen samtidigt som det blev djupa skrapmärken på bilen när den stannade mot en klippvägg. Mellan hyrbilen och klippväggen stod Stig Lundberg inklämd, men Stig var mest orolig över sin exkursionsväska som blivit intryckt. Där fanns enligt Stig ovärderliga rör med skalbaggar som måste räddas. Väskan visade sig vara totalt söndertrasad men till Stigs glädje hade plaströren med skalbaggar klarat sig. Hyrbilen fungerade dessbättre utmärkt, trots djupa skrapmärken på en sida och avsaknad av en yttre backspegel på förarsidan. Väl åter på hotellet upptäckte Stig att han hade ett enormt blåmärke på ena sidan av kroppen, från höften till axeln, ett blåmärke som ändrade färg under resans gång. Men Stig var inte bekymrad över sin kroppsliga skada; nu var Stig mer orolig för återlämnandet av hyrbilen då det fanns ett hyreskontrakt med ifylld ruta: 'Inga repor'. Efter två veckor på gyttjiga skogsbilvägar i bergen hade dock hyrbilens färg ändrats från vit till smutsbrun. Sista dagen vid återresan till flygplatsen klistrade Stig fast den yttre backspegeln med stövellim från den söndertrasade exkursionsväskan. Väl framme vid hyrbilsfirman inspekterades hyrbilen av en fryntlig man som förmodligen därefter behövde köpa nya glasögon. Stig var så glad över att vi inte fick några

anmärkningar vid återlämnandet av hyrbilen att han bjöd oss andra på ett stort glas apelsinjuice!

Vid en annan resa med en splitter ny hyrbil som bara hade gått några få mil krockade vi med en ko i centrala Bingöl, östra Turkiet. Det hade just varit en jordbävning, gatubelysningen var utslagen och stora delar av stadens befolkning bodde i tält vid vägen. Vi anlände med vår bil i skymningen, och plötsligt sprang det ut en ko mellan tälten och rakt ut på vägen framför den nya hyrbilen. Kon rullade upp på huven och tryckte in biltaket samt landade på alla fyra benen vid passagerarsidan där Stig satt. Kon stirrade på Stig med stora koögon och Stig stirrade tillbaka varefter kossan lommade iväg mellan tälten. Framrutan var krossad, och Stig tog fram ett plåster då han hade fått ett litet skärsår på ett finger från fönsterglasets. Det kom fram folk från tälten som undrade hur vi hade klarat oss, och snart var polis på plats då det bara var några hundra meter till polisstationen. Vi gick till polisstationen där de bjöd på te, stämplade massor av papper och berättade för oss att "det var kossans fel och att den skyldiga kon skulle eftersökas". Med en tjock bunt papper och vår havererade hyrbil fick vi åka till närmaste stad med bärgningsbil, varefter hyrbilen skulle inspekteras påföljande dag av hyrbilsfirman. Vi fick då se vuxna män gråta, eftersom den splitternya hyrbilen blivit totalt kvaddad av kon. I ersättning fick vi en mycket gammal hyrbil som så småningom tog oss till flygplatsen för återresan till Sverige. När vi året därpå återkom för att hyra bil var vi kända och tillfrågades med: "*Är det inte ni som krockade med en ko?*".

Stig blev bara upprörd några gånger vid trafikolyckor under utlandsresorna, dels när människor skadades framför våra ögon och dels när det skedde en uppenbar trafiköverträdelse. Det senare inträffade när Stig körde en hyrbil på den krokiga och smala vägen norr om Erdemli tillsammans med Ulf Nylander och Ingvar Rydh. På väg upp mot eklokalen norr om Erdemli gjorde en mötande bil en vansinnesomkörning i en kurva och frontalkrockade med hyrbilen som Stig körde. Stig berättade ofta om den trafikolyckan och hur vansinnig omkörningen var av den mötande bilen. Ingen fick någon allvarlig kroppslig skada, och hyrbilen kapades på mitten och fick senare en ny framdel. Men Stig och Ingvar Rydh blev mentalt påverkade av trafikolyckan, och Ingvar var så chockad att han lämnade bilen och började samla

skalbaggar vid vägkanten. Det var också sista gången som Ingvar Rydh deltog i Turkietresorna, men Stig fortsatte att resa till Turkiet under många år därefter, trots att olyckan var som ett brinnande minne.

Nu var det inte så konstigt att det inträffade trafikolyckor i ett land med annan körkultur och under femton resor à 300–400 mil per gång. De flesta av utlandsresorna förlöpte utan värre missöden än en punktering eller böter för fortkörning. Vi besökte ofta många lokaler på varje resa, och resultatet i form av exklusiva skalbaggsarter blev med tiden imponerande, bland annat i form av en rad nya arter för vetenskapen, exempelvis en långhorning i släktet *Pseudosphegesthes* Reitter, 1913. Arten hittades norr om Niksar i nordöstra Turkiet då en medresenär behövde stanna vid vägkanten för att ”lätta på trycket”. Det tillfälliga stoppet vid vägen visade sig vara en utomordentlig lokal för långhorningar. Stig hade fram till dess erhållit bestämningshjälp av turkiska långhorningar av specialisten Gianfranco Sama i Italien, och som tack ville han gärna hedra denne italienare. Arten heter följaktligen *Pseudosphegesthes samai* Danilevsky, 1999 numera, ett av många exempel på hur Stig ofta tänkte på andra människor och deras insatser för ökad kunskap om skalbaggar.

Stig åtnjöt stor respekt som ”baba” (pappa) i Turkiet på grund av sin ålder. När vi skulle checka in på hotell och lämna in våra pass frågade personalen ofta om det var fel födelseår för Stig, eftersom 1928 var så långt tillbaka i tiden. De frågade också Stig om hans ”baba”, eftersom man skulle skriva in faderns namn i hotellgärens. Stig blev ibland lite irriterad över det och berättade för turkarna på klingande svenska att han heter ”Hjalmar, som jag!”. Därefter bugade sig hotellpersonalen för Stig med orden ”baba”. Stig nyttjade denna respekt endast den gång när vi reste längs den syriska gränsen öster om Merdin och Haberli och vår hyrbil ideligen blev stoppad i vägspärrar av militär. Vid de första vägspärrarna fick vi åka vidare, då Stig viftade med sitt pass och identifierade sig som ”baba”, men till slut kom vi till vägs ände då det enligt befälhavaren var oroligt framför vägspärren. Trots detta vägghinder hittade vi en fantastisk lokal med alm nära den syriska gränsen vid Siirt (strax väster om Sirnak) och med mängder av praktbaggar av släktet *Anthaxia* Eschscholtz, 1829. Det var som en biblisk beskrivning av paradiset, ett avgränsat

område med döende lövträd och en blomsteräng i mitten där det kryllade av skalbaggar i blommorna. En plats där Stigs ögon sken som solen.

Haberli är ett samhälle på gränsen mellan Turkiet och Syrien där det finns Brants ek (*Quercus brantii* Lindl.) med ovanliga skalbaggar, men också ”Gendarmas”. Det senare är liktydigt med militärpolis. I Turkiet blev vi ofta betraktade som suspekta och upplockade av dem då vårt beteende – utlänningar som går omkring vid vägen utan någon synbar anledning – upplevdes som märkligt. Vid Haberli lyckades vi dock hitta många ovanliga skalbaggar, exempelvis praktbaggen *Latipalpis johanidesi* Niehuis, 2002 och purpurbockar som *Purpuricenens apicalis* Pic, 1905 och *P. interscapillatus ssp. cornifrons* Sabbadini & Pesarini, 1992. Den senare såg vi bara i två exemplar, och en av dessa flög iväg varpå Stig jagade den med håven och snubblade på en sten. Stig föll handlöst i gräset och landade med huvudet bara några centimeter från en annan stor sten. Efter detta kom Gendarmas, och vi fick spendera timmar med att dricka te med deras befäl innan vi blev släppta. Det var då för sent att hitta fler skalbaggar den dagen så Stig suckade: ”Dessa Gendarmas!”.

Stig som pensionär

Stig arbetade som naturvårdsansvarig på Domänverket i Norrbotten till dess att han fyllde sextio och valde sedan att bli pensionär för att kunna jobba på heltid med skalbaggar. Från 1990-talet och framåt arbetade han som determinatör (artbestämmare) åt olika uppdragsgivare, och med tiden ökade detta arbete till att bli en heltidssysselsättning. Stig artbestämde hundratusentals skalbaggar under dessa år och gjorde stora insatser inte bara för universitetens doktorander och i olika forskningsprojekt, utan även för kommuner och länsstyrelser. Stig var också en ordinarie medlem i skalbaggskommittén vid ArtDatabanken från dess början, främst som expert på vedlevande skalbaggar vid utarbetandet av de svenska rödlistorna. Det var ett arbete som han prioriterade och uppskattade till dess att synen försämrades vilket tvingade honom att lämna kommittén.

Stigs intresse för skalbaggar och människor gjorde att han gärna deltog i möten med andra entomologer. Stig blev exempelvis ofta inbjuden till

Stig Lundberg kämpar med håven i Häckeberga 2013. Foto: R. Mugerwa Pettersson, 2013.

de årliga finska entomologmötena vilka fungerade som en samlingspunkt för landets koleopterologer. Han höll bland annat ett föredrag på det finska entomologmötet i Oulanka 1998 om förändringar i den nordiska skalbaggsfaunan. När Nordic Coleoptera Group (NCG) bildades år 2011 ”slog han två skalbaggar i en smäll”. Först passade han på att besöka det svenska entomologmötet i Sparresäter, Västergötland, varefter vi spenderade några dagar på Sydkoster i Bohuslän innan vi sedan reste vidare till Norge för bildandet av NCG, där Stig trivdes med likasinnade från både Sverige, Norge, Finland och Danmark. Stig deltog i många svenska entomologmöten fram till 2016, men också NCG-möten i Sverige och Finland, bland annat på Öland 2012 och i Oulanka 2014. Trots att Stig var nästan blind deltog han i det svenska entomologmötet i Östergötland år 2016. Ett bestående minne för många andra på mötet och ett exempel på den envishet och drivkraft som fanns hos Stig för insekter och att få träffa andra entomologer.

På äldre dagar inspirerades Stig av en annan entusiastisk entomolog i Sverige som han träffade

på svenska entomologmöten, nämligen Hans Bartsch. Genom honom kom Stig under 1990-talet att intressera sig för blomflugor (Syrphidae) och började samla med hjälp av en liten håv som var inköpt på Konsum åt barnbarnen. Trots att håven bara hade en diameter på två decimeter lyckades Stig ofta fånga in de blomflugor han såg flygande eller sittande på blommor. Stigs intresse för blomflugor ökade markant när Hans Bartsch publicerade en artikel om sällsynta blomflugor i Norrbotten som inte återfunnits på lång tid. Det gjorde att Stig började eftersöka sådana, inte minst på några av sina favoritlokaler för skalbaggar, exempelvis Storhuvudet naturreservat (f.d. Krokträsk domänreservat). Vid Storhuvudet hade Stig tidigare hittat karelsk barkfluga (*Xylomya czekanovskii* Pleske, 1925) som ny för Sverige (Lundberg 1993).

Under 2010-talet försämrades Stigs syn gradvis på grund av glaukom (grön starr) som drabbar synnerven. Till slut var synen så dålig att ledsagare och hemhjälp inte kunde hjälpa Stig i lägenheten längre, varefter Stig

flyttade till ett äldreboende i Luleå. Under våren 2017 tömdes lägenheten, varefter samlingar, böcker och övrig litteratur hämtades för transport till Umeå universitet och Stockholm. För den som vill veta mer om Stig Lundberg och hans brevväxling med entomologer finns det flera hyllmeter med anteckningsböcker (främst fåglar), bilder och brev i forskararkivet på Umeå universitet. Bergström (2020) har publicerat en levnadsbeskrivning och sammanställning av Stigs arkiv vid Umeå universitet. Anteckningsböcker om skalbaggar och Stigs samlingar av insekter donerades 2017 till Naturhistoriska riksmuseet i Stockholm. Stigs särtrycks-samling finns hos undertecknad (RMP) då forskararkivet inte tar emot särtryck. Den 16:e februari 2020, strax innan den stora pandemin kom till Sverige, lämnade Stig jordelivet.

Epilog

Stigs personliga omtänksamhet och stora betydelse för entomologi och för många entomologer inom och utanför Sverige understryks inte minst genom alla som har lämnat meddelanden i Stigs digitala minnesrum. Stig Lundberg var en människa som älskade skalbaggar men även andra människor, och han delade generöst med sig av både kunskap och samling. En del skalbaggs-samlare har också sagt att Stig visste mer om deras samling än de själva. Hans exceptionella bildminne gjorde att han mindes vilka arter och exemplar andras samlingar innehöll och var de stod. Med sin kunskap och sociala kompetens var Stig utan tvekan en av de människor som fick andra människor att växa. Stig blev ofta inspirerande mentor åt yngre intresserade, och han gjorde vad han kunde för att hjälpa dem vid sina första stapplande steg på skalbaggs-samlarbanan. Stig vurmade för ungdomarna och ansåg att dessa ”skalbaggspojkar” i hög grad bidrog till dokumentationen av den svenska skalbaggsfaunan. Det var Stigs sätt att trygga återväxten av nya generationer skalbaggsintresserade.

Tack Stig för ditt engagemang, entusiasm, frikostighet och gästfrihet åt oss andra skalbaggs-samlare. Ditt namn värmer mångas hjärtan. Tuus Stig, må du vila i frid.

Författare

ROGER MUGERWA PETERSSON
LAXBACKEN 25
915 93 ROBERTSFORS

MIKAEL SÖRENSSON
ADELGATAN 11B
223 50 LUND

Litteratur

- Bergström, E. 2020. Arkiv om skalbaggs-samlare vid Umeå universitetsbibliotek. – Oknytt 1–2.
Lundberg, S. 1993. Lövträdsflugan *Xylomya czekanovskii* (Diptera, Xylomyidae) påträffad i Norrbotten som ny för Sverige. – Entomologisk Tidskrift 114: 173–174.
Lundberg, S. 2009. Mitt intresse för skalbaggar. – Lucanus 14(2): 58–59.
Nilsson, O. & Lundberg, S. 1985. Strandlevande skalbaggar vid Öre älv. – Entomologisk Tidskrift 106: 27–37.

STIG LUNDBERG – beskrivna taxa, eponymer och publikationer

Sammanställda av Mikael Sörensson mars 2020.

Taxa beskrivna av Stig Lundberg

Xyletinus vaederoeensis Lundberg, 1969 (Ptinidae)

Microplontus oelandicus (Lundberg, 1969)
(Curculionidae)
= *Microplontus campestris* (Gyllenhal, 1837)

Xyletinus suecicus Lundberg, 1972 (Ptinidae)
= *Xyletinus planicollis* Lohse, 1957

Placusa cribrata Johnson & Lundberg, 1977
(Staphylinidae)

Placusa suecica Johnson & Lundberg,
1977 (Staphylinidae)

Agathidium pulchrum Lundberg, 1977 nec LeConte,
1853 (Leiodidae)
= *Agathidium pulchellum* Wankowicz, 1869

Oxypoda lapponica Lundberg, 1980 (Staphylinidae)
= *Oxypoda hansseni* A. Strand, 1946

Oxypoda scanica Lundberg, 1980 (Staphylinidae)
= *Oxypoda pratensiscola* Lohse, 1970

Dorcatoma janssoni Büche & Lundberg, 2001
(Ptinidae)

Eponymer

- Lundbergia* Muona, 1975 (Staphylinidae)
Scymnus stiglundbergi Fürsch, 1969 (syn. *S. silesiacus* Weise, 1902) (Coccinellidae)
Quedius lundbergi Palm, 1973 (Staphylinidae)
Atomaria lundbergi Johnson, 1978 (Cryptophagidae)
Heterothops stiglundbergi Israelson, 1979 (Staphylinidae)
Agriotes lundbergi Platia, 1989 (Elateridae)
Rhagonycha lundbergi Švihla, 1993 (Cantharidae)
Malthinus lundbergi Švihla, 1994 (Cantharidae)
Xyletinus lundbergi Zahradnik, 1996 (Anobiidae)
Laemostenus lundbergi Jeanne, 1996 (Carabidae)
Dymasius lundbergi Hüdepohl, 1998 (Cerambycidae)
Cardiophorus lundbergi Platia & Gudenzi, 2000 (Elateridae)
Hydroporus lundbergi Fery & Erman, 2009 (Dytiscidae)
Ampedus lundbergi Platia, 2016 (Elateridae)

Stig Lundberg – tryckta publikationer entomologi (1951-2014)

Totalt antal: 149 (varav 115 som ensam författare).
 I nedanstående förteckning saknas ett stort antal elektroniska artfaktablad om rödlistade skalbaggsarter. De kan enbart nås via länk till ArtDatabankens hemsida: www.artdatabanken.se.

- Lundberg, S. 1951. Några skalbaggsfynd. – *Fältbiologen* 4(2): 30.
 Lundberg, S. 1955. Iakttagelser över vedskalbaggar från Norrbotten och Uppland. – *Entomologisk Tidskrift* 76(2–4): 166–169.
 Lundberg, S. 1957. Bidrag till kännedomen om svenska Coleoptera. – *Entomologisk Tidskrift* 78(2–4): 176–178.
 Lundberg, S. 1957. *Exocentrus adspersus* Muls., en för Sverige ny cerambycid. – *Entomologisk Tidskrift* 78(2–4): 179–180.
 Lundberg, S. 1957. Iakttagelser över skalbaggar från Norrbotten. – *Entomologisk Tidskrift* 78(2–4): 181–186.
 Lundberg, S. 1958. Några för Sverige nya skalbaggar. – *Entomologisk Tidskrift* 79(3–4): 232.
 Lundberg, S. 1958. Bidrag till kännedomen om svenska Coleoptera. 2. – *Entomologisk Tidskrift* 79(3–4): 276–281.
 Palm, T. & Lundberg, S. 1959. *Acmaeops marginata* Fabr. (Col. Cerambycidae). – *Opuscula Entomologica* 24(3): 185–191.
 Lundberg, S. 1960. Bidrag till kännedomen om svenska Coleoptera. 3. – *Entomologisk Tidskrift* 81(3–4): 108–112.
 Lundberg, S. 1961. Bidrag till kännedom om svenska Coleoptera. 4. – *Entomologisk Tidskrift* 82(1–2): 64–68.
 Lundberg, S. 1962. Något om svenska eucnemider (Coleoptera). – *Entomologisk Tidskrift* 83(1–2): 89–94.
 Lundberg, S. 1962. Bidrag till kännedomen om svenska Coleoptera. 5. *Agrius* Guerini Lac. – *Entomologisk Tidskrift* 83(1–2): 172–174.
 Lundberg, S. 1963. Bidrag till kännedomen om svenska Coleoptera. 6. – *Entomologisk Tidskrift* 84(1–2): 119–124.
 Lundberg, S. 1963. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 7. – *Entomologisk Tidskrift* 84(3–4): 242–246.
 Lundberg, S. 1963. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar. 8. – *Entomologisk Tidskrift* 84(3–4): 247–250.
 Lundberg, S. 1964. Bidrag till kännedom om skalbaggsfaunan på Gotska Sandön. – *Entomologisk Tidskrift* 85(1–2): 45–48.
 Lundberg, S. 1964. Bidrag till kännedomen om biologin för några svenska cerambycider. – *Entomologisk Tidskrift* 85(3–4): 165–170.
 Lundberg, S. 1964. Rättelse. – *Entomologisk Tidskrift* 85(3–4): 240.
 Lundberg, S. 1964. Upprop. – *Entomologisk Tidskrift* 85(3–4): 240.
 Lundberg, S. 1965. *Chlaenius costulatus* Mtsch., en för Sverige ny jordlöpare. – *Opuscula Entomologica* 30(1–2): 24.
 Lundberg, S. 1965. Del av Halltorps hage fredas såsom naturreservat. – *Entomologisk Tidskrift* 86(1–2): 21–23.
 Lundberg, S. 1966. *Eicolycetus brunneus* Gyll. (Coleoptera), något om bl.a. biologin. – *Entomologisk Tidskrift* 87(1–2): 47–49.
 Lundberg, S. 1966. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 9. – *Entomologisk Tidskrift* 87(1–2): 50–55.
 Adebratt, S. & Lundberg, S. 1966. Några anteckningar om skalbaggar från en resa i Småland och Skåne 19–24 april 1964. – *Entomologisk Tidskrift* 87(1–2): 100–103.

- Lundberg, S. 1966. Något om skalbaggsfaunan inom Reivo-reservatet. – *Opuscula Entomologica* 31(1–2): 33–38.
- Lundberg, S. 1966. *Catalogus Coleopterorum Sueciae*. XVII. Coleoptera, 1960. Några kompletteringar. – *Opuscula Entomologica* 31(3): 171–177.
- Lundberg, S. 1967. De svenska *Smicronyx*-arterna [Col. Curculionidae]. – *Opuscula Entomologica* 32(3): 230–232.
- Lundberg, S. 1967. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 10. – *Entomologisk Tidskrift* 88(1–2): 76–82.
- Lundberg, S. 1968. Gällande fridlysningsbestämmelser för insekter. – *Entomologisk Tidskrift* 89(1–2): 1–2.
- Lundberg, S. & Olsson, F. 1968. Fem för Sverige nya vivlar (Col. Curculionidae). – *Entomologisk Tidskrift* 89(1–2): 74–76.
- Lundberg, S. 1968. *Stenus receptus* Bck synonym till *S. proditor* Er. och *Xyletinus grönblomi* Y. Kangas synonym till *X. fibyensis* Lundbl. – *Entomologisk Tidskrift* 89(1–2): 69–70.
- Lundberg, S. & Ehnström, B. 1968. *Anommatus 12-striatus* Müll. och *A. diecki* Rtt., två för Sverige nya skalbaggar (Col. Colydiidae). – *Entomologisk Tidskrift* 89(1–2): 71–73.
- Lundberg, S. 1968. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 11. – *Entomologisk Tidskrift* 89(3–4): 242–247.
- Lundberg, S. 1968. *Catalogus Insectorum Sueciae*. XVIII. Coleoptera, 1960. Rättelser och tillägg. – *Opuscula Entomologica* 33(1–2): 197–218.
- Lundberg, S. 1968. De svenska *Smicronyx* (Col. Curculionidae). Ett tillägg. – *Opuscula Entomologica* 33(3): 323.
- Lundberg, S. 1969. *Xyletinus vaederoeensis* nov. sp. (Col. Anobiidae). – *Entomologisk Tidskrift* 90(3–4): 211–212.
- Lundberg, S. 1969. Några för Sverige nya skalbaggar 2. – *Entomologisk Tidskrift* 90(3–4): 213–216.
- Lundberg, S. 1969. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 12. – *Entomologisk Tidskrift* 90(3–4): 217–224.
- Lundberg, S. 1969. Bidrag till kännedomen om svenska vivlar. – *Entomologisk Tidskrift* 90(3–4): 225–229.
- Lundberg, S. 1971. Återfynd av några intressanta skalbaggsarter (*Thinobius brevipennis* Kies., *Atheta trybomi* J. Sahlb., *Atheta wiréni* Brd. och *Phyllotreta zimmermanni* Crotch). – *Entomologisk Tidskrift* 92(3–4): 267–270.
- Lundberg, S., Baranowski, R. & Nylander, U. 1971. Några intressanta skalbaggsfynd i Halltorps hage. – *Entomologisk Tidskrift* 92(3–4): 286–289.
- Lundberg, S. 1971. Något om skalbaggsfaunan på Haparanda Sandskär. – *Norrbottnens Natur* 27: 4–6.
- Lundberg, S. 1972. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 13. – *Entomologisk Tidskrift* 93(1–3): 42–56.
- Lundberg, S. 1972. *Xyletinus suecicus* nov. sp. (Col. Anobiidae). – *Entomologisk Tidskrift* 93(1–3): 57–59.
- Lundberg, S. 1972. *Catalogus Insectorum Sueciae*. XVI. Coleoptera (1960). Additamenta IV. – *Entomologisk Tidskrift* 93(4): 169–182.
- Lundberg, S. 1972. Coleopterafångster i Messaureområdet 1971. Förteckning över skalbaggsarter (Coleoptera) i Messaureområdet. – *Berichte aus der Ökologischen Station Messaure* 18: 1–15 [stencil].
- Lundberg, S. & Szymczakowski, W. 1973. Über das Vorkommen von *Colon (Myloechus) curvipes* Mäkl. in Schwedisch-Lappland (Col. Colonidae). – *Entomologisk Tidskrift* 94(1–2): 23–27.
- Lundberg, S. 1973. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar. 14 (Coleoptera). – *Entomologisk Tidskrift* 94(1–2): 28–37.
- Lundberg, S. 1973. Fångst av skalbaggar med ljusfälla på en lokal i sydvästra Skåne. – *Entomologisk Tidskrift* 94(1–2): 39–41.
- Lundberg, S. 1973. En lokal för *Trachypachys zetterstedti* Gyll. vid Messaure i Lule lappmark (Col. Carabidae). – *Entomologisk Tidskrift* 94(1–2): 34–36.
- Lundberg, S. 1973. Trägnagare kläckt ur harspillning. Något om biologin hos *Xyletinus hanseni* A. Jns. (Col. Anobiidae). – *Entomologisk Tidskrift* 94(1–2): 37–38.
- Lundberg, S. & Persson, K. 1973. Skalbaggsfaunan i komposthögar i Luleå (Coleoptera). – *Entomologisk Tidskrift* 94(3–4): 208–213.
- Lundberg, S. 1974. Några för Sverige nya skalbaggar. 3 (Coleoptera). – *Entomologisk Tidskrift* 95(1): 28–30.
- Lundberg, S. 1974. Skalbaggar funna i Messaureområdet, Lule lappmark (Coleoptera). – *Entomologisk Tidskrift* 95(2): 85–94.
- Lundberg, S. 1974. I Halltorp, sid. 193–200. I: Öland. Svenska Turistföreningen. Årsskrift 1974. Esselte, Nacka.

- Lundberg, S. 1974. Skalbagg (Coleoptera) i Messaureområdet. – Norrbottens Natur 30. Småskrift nr 1: 13–36.
- Lundberg, S. 1975. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar. 15 (Coleoptera). – Entomologisk Tidskrift 96(1–2): 8–13.
- Lundberg, S. 1976. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar. 16 (Coleoptera). – Entomologisk Tidskrift 97(1–2): 15–20.
- Lundberg, S. 1976. Skalbagg (Coleoptera), p. 38–42. Gotska Sandön – en tvärfacklig beskrivning. Föreningen Natur och Samhälle.
- Lundberg, S. 1977. Fynd av för Sverige nya skalbaggsarter rapporterade under åren 1974–75 (Coleoptera). – Entomologisk Tidskrift 98(1–2): 7–9.
- Lundberg, S. 1977. Fynd av två för Norden nya skalbaggsarter. – Entomologisk Tidskrift 98(1–2): 5–6.
- Lundberg, S. 1977. Skalbagg funna i Messaureområdet, Lule lappmark. 2. – Entomologisk Tidskrift 98(3): 91–94.
- Lundberg, S. & Müller, K. 1977. Övervintringslokaler för vattenskalbaggar i Abisko-området. – Entomologisk Tidskrift 98(4): 143–144.
- Johnson, C. & Lundberg, S. 1977. *Placusa cribrata* n.sp. and *P. suecica* n.sp. from Sweden (Coleoptera: Staphylinidae). – Entomologica Scandinavica 8(1): 71–73.
- Lundberg, S. 1978. *Agathidium pulchrum* och *Tachinus basalis* nya för Europa, samt andra sällsynta skalbaggsarter från Pallosenvaara-området (östra Finland) (Coleoptera). – Notulae Entomologicae 58(2): 71–72.
- Lundberg, S. & Nilsson, A. 1978. Beetles (Ins.: Coleoptera) from the mouth-part of the river Ångerån. – Fauna Norrlandica 1978(4): 1–8.
- Lundberg, S. 1978. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar. 17 (Coleoptera). – Entomologisk Tidskrift 99(1): 31–34.
- Lundberg, S. 1978. Fynd av för Sverige nya skalbaggsarter rapporterade under åren 1976–77 (Coleoptera). – Entomologisk Tidskrift 99(2): 61–63.
- Kronblad, W. & Lundberg, S. 1978. Bilhävning - en intressant fångstmetod för skalbaggar och andra insekter. – Entomologisk Tidskrift 99(3–4): 115–118.
- Lundberg, S. 1978. Skalbaggarter, som inte återfunnits i Sverige på lång tid - några tips (Coleoptera). – Entomologisk Tidskrift 99(3–4): 121–126.
- Lundberg, S. 1979. Fångst av skalbaggar med hjälp av fönsterfällor. – Entomologisk Tidskrift 100(1): 29–32.
- Lundberg, S. 1979. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 18. – Entomologisk Tidskrift 100(2): 81–82.
- Lundberg, S. 1979. Skalbagg, sid. 40–44. I: Gotska Sandön en tvärfacklig beskrivning. Föreningen Natur och Samhälle i Norden. Publikation 8. Stockholm.
- Lundberg, S. & Granström, U. 1979. Coleoptera in different vegetation types on the Njulla massive, Abisko nationalpark, Swedish Lappland. – Fauna Norrlandica 1979(9): 1–11 [+ 8 sid.].
- Lundberg, S. 1980. *Oxypoda scanica* n.sp. and *O. lapponica* n.sp. from Sweden (Coleoptera: Staphylinidae). – Entomologica Scandinavica 11(3): 348–352.
- Lundberg, S. 1980. Fynd av för Sverige nya skalbaggsarter rapporterade under åren 1978–79. – Entomologisk Tidskrift 101(2–3): 91–93.
- Lundberg, S. 1980. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 19. – Entomologisk Tidskrift 101(2–3): 95–97.
- Lundberg, S. 1980. För Norrbotten nya skalbaggar under tioårsperioden 1969–78. – Entomologisk Tidskrift 101(4): 147–150.
- Lundberg, S. 1981. Återfynd av jordlöparna *Chlaenius costulatus* och *Harpalus nigritarsis* i Sverige. – Entomologisk Tidskrift 102(1): 13–15.
- Lundberg, S. 1981. Sällsynta skalbaggar i Halltorps hage. – Entomologisk Tidskrift 102(4): 135–137.
- Lundberg, S. 1981. Gotska Sandöns skalbaggsfauna - nytillskott och intressanta arter. – Entomologisk Tidskrift 102(4): 147–154.
- Lundberg, S. 1982. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 20. – Entomologisk Tidskrift 103(1): 12–14.
- Lundberg, S. 1982. Fynd av för Sverige nya skalbaggsarter rapporterade under åren 1980–81. – Entomologisk Tidskrift 103(2): 51–53.
- Lundberg, S. 1982. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 21. – Entomologisk Tidskrift 103(3–4): 137–139.
- Lundberg, S. 1983. Biologiska notiser om några svenska praktbaggar. – Entomologisk Tidskrift 104(2): 80–82.
- Lundberg, S. 1983. Skalbagg på Ölands Stora alvar. – Entomologisk Tidskrift 104(3–4): 121–126.

- Lundberg, S. 1983. Skalbaggsfaunan på Haparanda Sandskår (Coleoptera). – *Natur i Norr* 2(2): 89–92.
- Lundberg, S. 1984. Enumeratio Coleopterorum Fennoscandiae et Daniae, 1979: rättelser för Sveriges del. – *Entomologisk Tidskrift* 105(3): 106.
- Lundberg, S. 1984. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 22. – *Entomologisk Tidskrift* 105(3): 107–108.
- Lundberg, S. 1984. Den brända skogens skalbaggsfauna i Sverige. – *Entomologisk Tidskrift* 105(4): 129–141.
- Lundberg, S. 1984. Fynd av för Sverige nya skalbaggsarter rapporterade under åren 1982–83. – *Entomologisk Tidskrift* 105(4): 153–154.
- Lundberg, S. 1984. *Phryganophilus ruficollis* Fabricius, något om biologin i norra Skandinavien (Col., Melandryidae). – *Fauna Norvegica Serie B* 31(1): 63–64.
- Nilsson, O. & Lundberg, S. 1985. Strandlevande skalbaggar vid Öre älv. – *Entomologisk Tidskrift* 106(1): 27–37.
- Adebratt, S. & Lundberg, S. 1985. Iakttagelser av levnadssättet hos eucnemiden *Dromaeolus barnabita* i Sverige. – *Entomologisk Tidskrift* 106(2–3): 113–114.
- Lundberg, S. & Palm, T. 1986. Ljusfångst av skalbaggar i Gambia. – *Entomologisk Tidskrift* 107(3): 81–84.
- Lundberg, S. 1986. Några förklaringar till 1986 års skalbaggs katalog, med under 1984 och 1985 nytillkomna arter. – *Entomologisk Tidskrift* 107(4): 148–150.
- Lundberg, S. 1986. Skalbaggsnotiser från Norrbottens skärgård. – *Norrbottens Natur Årsskrift* 42: 51–55.
- Lundberg, S. & Gustafsson, B. 1986. *Catalogus coleopterorum Sueciae*. [5 opag.], 147 dubbelsid., 8 sid. Entomologiska föreningen, Stockholm och Naturhistoriska Riksmuseet, Stockholm.
- Lundberg, S., Palm, T. & Trottestam, O. 1987. Skalbaggsstudier på Siciliens nordkust. 1. Ekskog vid Gibilmanna. – *Entomologisk Tidskrift* 108(1–2): 45–54.
- Lundberg, S., Palm, T. & Trottestam, O. 1987. Skalbaggsstudier på Siciliens nordkust. 2. Gräsmark, flodmynningar, havsstrand m m. – *Entomologisk Tidskrift* 108(4): 123–129.
- Lundberg, S. 1988. Några intressanta skalbaggsfynd i till Norrbotten importerat barrvirke. – *Entomologisk Tidskrift* 109(1): 49–50.
- Lundberg, S. 1988. *Catalogus Coleopterorum Sueciae* 1986 – rättelser och tillägg. – *Entomologisk Tidskrift* 109(2): 81–85.
- Lundberg, S. 1989. Sällsynta skalbaggar från gammal granskog i Blåkölen-reservatet i Norrbotten. – *Entomologisk Tidskrift* 110(4): 139–144.
- Lundberg, S. 1990. Kurt Persson – in memoriam. – *Entomologisk Tidskrift* 111(3): 101–102.
- Lundberg, S. 1991. *Catalogus Coleopterorum Sueciae* 1986 - tillägg 2. – *Entomologisk Tidskrift* 112(1): 33–37.
- Lundberg, S. 1991. De svenska *Xyletinus*-arterna (Coleoptera, Anobiidae). – *Entomologisk Tidskrift* 112(3): 101–105.
- Lundberg, S. & Martin, O. 1991. *Leiopus punctulatus* Coleoptera, Cerambycidae återfunnen i Sverige - med uppgifter om biologin. – *Entomologisk Tidskrift* 112(4): 129–132.
- Lindelöw, Å. & Lundberg, S. 1991. Skalbaggsfynd från Medelpad med *Trixagus caucasicus* (Coleoptera, Throscidae) ny för Sverige. – *Entomologisk Tidskrift* 112(4): 157–159.
- Lundberg, S. 1991. Elden en nödvändighet i naturskogen. – *Norrbottens Natur* 47: 83–87.
- Lundberg, S. 1991. Några nyare fynd av jordlöparna *Trachypachus zetterstedti* och *Chlaenius costulatus* (Coleoptera, Carabidae). – *Natur i Norr* 10(1): 37–38.
- Lundberg, S. 1991. Debatt: Entomologerna och naturvården. – *FaZett* 4(1): 3–4.
- Lundberg, S. 1992. Varför är vissa skalbaggar mera sällsynta än andra. – *Älghultskronika* 49: 154–157.
- Lundberg, S. 1993. Kvarnar en intressant biotop för skalbaggar. – *Älghultskronika* 50: 296.
- Lundberg, S. 1993. Brunbaggen *Phryganophilus ruficollis* (Fabricius) (Coleoptera, Melandryidae) i norra Fennoskandien – biotopval och utvecklingsbiologi. – *Entomologisk Tidskrift* 114(1–2): 13–16.
- Lundberg, S. 1993. Sällsynta och hotade skalbaggar i Hornsö- och Strömsrumstrakten i östra Småland. – *Entomologisk Tidskrift* 114(3): 83–96.
- Lundberg, S. 1993. Långhorningen *Tetropium aquilonium* (Coleoptera, Cerambycidae) funnen i Sverige, med uppgifter om dess biologi. – *Entomologisk Tidskrift* 114(4): 151–155.

- Palm, T. & Lundberg, S. 1993. Tillägg till Svensk Insektsfauna, kortvingar (Coleoptera, Staphylinidae) häfte 1 och 2. – Entomologisk Tidskrift 114(4): 161–172.
- Lundberg, S. 1993. Lövträdsflugan *Xylomyia czekanovskii* (Diptera, Xylomyiidae) påträffad i Norrbotten som ny för Sverige. – Entomologisk Tidskrift 114(4): 173–174.
- Pettersson, R. & Lundberg, S. 1993. Skalbaggfaunan inom Björnlandets nationalpark. – Natur i Norr 12(1): 26–36.
- Lundberg, S. 1994. Catalogus Coleopterorum Sueciae 1986 - tillägg 3. – Entomologisk Tidskrift 115(3): 119–125.
- Lundberg, S. 1994. Bidrag till kännedomen om svenska skalbaggar 23. – Entomologisk Tidskrift 115(4): 176–177.
- Lundberg, S. [1992–]1994. Palm, Thure Wilhelm, sid. 573–576. I: Svenskt biografiskt lexikon 28. Norstedts förlag, Stockholm.
- Lundberg, S. 1995. Om brandanpassade skalbaggar i Norrbotten. – Natur i Norr 14(1): 23–24.
- Lundberg, S. & Gustafsson, B. 1995. Catalogus coleopterorum Sueciae. [112 opag. sid.] Naturhistoriska Riksmuseet, Entomologiska föreningen, Stockholm.
- Lundberg, S. 1996. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 24. – Entomologisk Tidskrift 117(3): 124–125.
- Lundberg, S. 1996. Svartbaggen *Cynaesus opacus* (Tenebrionidae) funnen i Sverige, med notiser rörande en anmärkningsvärd kompostskalbaggsfauna. – Entomologisk Tidskrift 117(4): 181–182.
- Lundberg, S. & Pettersson, R. 1997. Något om skalbaggsfaunan i ryskt virke vid en såg i Västerbotten. – Entomologisk Tidskrift 118(1): 49–51.
- Ehnström, B. & Lundberg, S. 1997. *Cryptolaemus montrouzieri*, en nyckelpiga som används för biologisk bekämpning i växthus i Sverige. – Entomologisk Tidskrift 118(1): 59–60.
- Lundberg, S. 1997. Skalbaggar som inte återfunnits i Sverige på lång tid – en uppföljning av en sammanställning från 1978. – Entomologisk Tidskrift 118(2–3): 199–123.
- Lundberg, S. 1997. Recension: Palm, E. 1996. Nordeuropas snudebiller 1. – Entomologisk Tidskrift 118(2–3): 124.
- Lundberg, S. 1998. Skogskackerlackbaggen, *Ripidius quadriceps* Abeille de Perrin (Coleoptera: Rhipiphoridae), en spännande och sällsynt skalbagge. – Entomologisk Tidskrift 119(2): 117–119.
- Pettersson, R. & Lundberg, S. 1998. Skalbaggar i älgspillning. – Natur i Norr 17(2): 96–102.
- Jansson, N. & Lundberg, S. 2000. Skalbaggar i ihåliga ädellövträd - Två nya arter för Sverige jämte återfynd av kortvingarna *Hypnogyra glabra* (Nordmann) och *Meliceria tragardhi* (Palm). – Entomologisk Tidskrift 121(3): 93–97.
- Rämert, B., Ehnström, B. & Lundberg, S. 2001. Inverkan av marktäckning och samodling på förekomst av jordlöpare och kortvingar (Coleoptera: Carabidae och Staphylinidae) i morotsodlingar. – Entomologisk Tidskrift 122(4): 177–187.
- Lundberg, S. 2001. Skalbaggfaunan i Blåkölen-reservatet i Norrbotten. – Natur i Norr 20(2): 97–105.
- Büche, B. & Lundberg, S. 2002. A new species of deathwatch beetle (Coleoptera: Anobiidae) discovered in Europe. – Entomologica Fennica 13(2): 79–84.
- Lundberg, S. 2003. Stig Adebratt – till minne. – Entomologisk Tidskrift 124(3): 40.
- Ferrer, J. & Lundberg, S. 2003. De svenska barksvartbaggar, släktet *Corticus* Piller & Mitterpacher 1783 (Coleoptera, Tenebrionidae). – Entomologisk Tidskrift 124(3): 187–192.
- Lundberg, S. & Sörensson, M. 2004. Förgätmigejvivel *Ceutorhynchus euphorbiae* Bris. – en efterlysning! – FaZett 17(2): 34.
- Lundberg, S. 2005. Sista (?) levande eken i Småland med angrepp av större ekbock (*Cerambyx cerdo*) död våren 2003. – Entomologisk Tidskrift 126(3): 131–132.
- Wallin, H., Lundberg, S. & Hägg, T. 2005. Finns de båda palearktiska arterna av lövgrenbock *Stenostola dubia* och *S. ferrea* (Coleoptera, Cerambycidae) i Norden? – Entomologisk Tidskrift 126(4): 173–179.
- Bartsch, H., Hellqvist, S. & Lundberg, S. 2001. Fem för Sverige nya blomflugor (Diptera: Syrphidae), varav två först identifierade från Norrland. – Natur i Norr 24(2): 61–66.
- Lundberg, S. 2006. Nyttillkomna och strukna skalbaggsarter sedan 1995 års Catalogus Coleopterorum Sueciae. – Entomologisk Tidskrift 127(3): 101–111.

- Lundberg, S. 2006. Några erfarenheter av 45 års arbete med de svenska skalbaggnas utbredning. – Entomologisk Tidskrift 127(4): 185–190.
- Lundberg, S. 2007. *Tachinus basalis* en för Sverige ny kortvinge (Coleoptera, Staphylinidae), som snabbt invaderat Norrbotten. – Entomologisk Tidskrift 128(4): 163–165.
- Lundberg, S. 2007. Skalbaggar från rikkärr i Norrbotten. – Natur i Norr 26(2): 67–72.
- Isaksson, D. & Lundberg, S. 2008. Svenska fynd av halvknäpparen *Isorhipis marmottani* Bonvouloir, 1871 (Col. Eucnemidae). – Entomologisk Tidskrift 129(3): 125–126.
- Lundberg, S. 2009. Mitt intresse för skalbaggar. Stig Lundberg - medlem i FSOE (10). – Lucanus 14(2): 58–59.
- Ljungberg, H., Lundberg, S. & Wanntorp, H.-E. 2014. Vattenlevande bladbaggar: *Macrolea appendiculata* och *M. mutica* i sjöar i Mälaramrådet (Coleoptera, Chrysomelidae). – Entomologisk Tidskrift 135(3): 97–104.
- Icke-entomologiska skrifter (ett urval)**
- Lundberg, S. 1946. Några iakttagelser av fågellivet gjorda i trakten av Luleå och Piteå. – Norrbottens Natur 3(1): 16–17.
- Lundberg, S. 1946. Några fågeliakttagelser rörande i huvudsak bofynd gjorda våren och sommaren 1946. – Norrbottens Natur 3(3): 8–10.
- Lundberg, S. 1947. Korsnäbbar, sparvugglor och andra fåglar. – Norrbottens Natur 4(3): 9–14.
- Lundberg, S. 1949. Fågeliakttagelser under år 1948. – Norrbottens Natur 6(1): 8–12.
- Lundberg, S. 1951. Två observationer av kungsörn i Stockholmstrakten. – Fältbiologen 4(2): 30.
- Lundberg, S. 1953. Några fågelobservationer vid Angarnsjön. – Fauna och Flora 48(3–4): 173–174.
- Lundberg, S. 1953. Vinternotiser från Kiruna. – Fauna och Flora 48(3–4): 174.
- Lundberg, S. 1954. Några fågeliakttagelser från Norrbotten 1953. – Vår Fågelvärld 13(3): 142–146.
- Lundberg, S., Höjer, J. & Nordbeck, J. 1954. Invasion av lundsångare (*Phylloscopus trochiloides*) på Gotska Sandön 1954. – Vår Fågelvärld 13(4): 240–244.
- Lundberg, S. 1955. Smalnäbbad nötkråka (*Nucifraga caryocatactes macrorhynchos*) häckande på Gotska Sandön 1955. – Vår Fågelvärld 14(3): 166–167.
- Lundberg, S. & Lundqvist, T. 1955. 9. Dvärgsumphönan (*Porzana pusilla*) och lilla sumphönan (*Porzana parva*), några opublicerade fynd i Sverige. – Vår Fågelvärld 14(3): 181.
- Lundberg, S. 1955. Brun glada (*Milvus migrans*) och lappuggla (*Strix nebulosa*) häckande i Norrbotten 1955. – Vår Fågelvärld 14(4): 224–230.
- Lundberg, S. 1955. Översikt över Sveriges däggdjurs- och fågelfauna 1954. – Sveriges Naturs Årsbok 46: 178–201.
- Lundberg, S. 1956. Översikt över Sveriges däggdjurs- och fågelfauna 1955. – Sveriges Naturs Årsbok 47: 1–18.
- Lundberg, S. 1957. Översikt över Sveriges däggdjurs- och fågelfauna 1956. – Sveriges Naturs Årsbok 48: 157–173.
- Lundberg, S. 1957. Upprop [Bändelkorsnäbb]. – Fauna och Flora 52(3–4): 160.
- Lundberg, S. 1957. Minervas ugglan (*Athene noctua*), dvärgmåsar (*Larus minutus*) och brun glada (*Milvus migrans*) i Norrbotten. – Vår Fågelvärld 57: 14–20.
- Lundberg, S. 1958. Översikt över däggdjurs- och fågelfaunan 1957. – Sveriges Naturs Årsbok 49: 129–138.
- Markgren, G. & Lundberg, S. 1959. Om tallbit (*Pinicola enucleator*) and bändelkorsnäbb (*Loxia leucoptera*) i Sverige under invasionsperioden 1956–57. – Vår Fågelvärld 18(3): 185–205.
- Lundberg, S. 1960. Fågelobservationer i Kalix-trakten 1959. – Vår Fågelvärld 19(4): 316–325.
- Edelstam, C., Broberg, L., Engström, B., Jennings, W. & Lundberg, S. 1963. Den svenska fågelstationen på Capri och dess verksamhet 1956–61. – Vår Fågelvärld 22(4): 225–270.
- Lundberg, S., Pettersson, J.O. & Weinberg, U. 1965. Bävern. – Sveriges Natur 65(4): 134–142.
- Lundberg, S. & Wahlberg, S. 1968. Naturvårdsinventering i Norrbottens skärgård. – Norrbottens Natur 24. Småskrift nr. 1: 3–30.
- Lundberg, S. 1981. Domänverkets SO-gräns, vad är det? – Norrbottens Natur 37: 48–50.
- Lundberg, S. 1990. Mindre vattenödlan påträffad i Norrbotten. – Natur i Norr 9(1): 43.

Stig Lundberg täljer på grangrenar i jakt på nordliga barkborrar i Stora Sjöfallets nationalpark.
Foto: Roger Mugerwa Pettersson 2011.